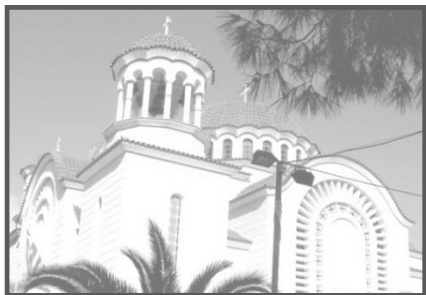

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΛΙΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 2019 ΣΤ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

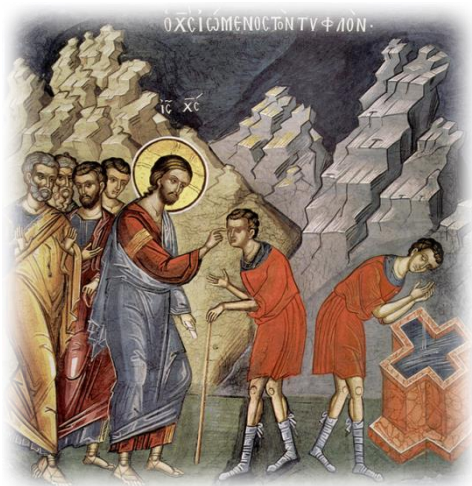
«Η θεραπεία Του εκ Γενετής Τυφλού».

*Νικηφόρου Κωνσταντινουπόλεως Του ομολογητού, Κων-
σταντίνου νεομάρτυρος Του εξ Αταρηνών*

έτος 12^{ον} Τεύχος 529

Το θάρρος να αντικρίσει κανείς το φως

(του Ιωάννη Καραβιδόπουλου, Ομότ. Καθηγητή Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

Μοναδική στην Κ. Διαθήκη θεραπεία τυφλού εκ γενετής είναι αυτή που αφηγείται ο ευαγγελιστής Ιωάννης στην περικοπή 9, 1-38. Αρκετές άλλες περιπτώσεις θεραπείας τυφλών διασώζουν και οι λοιποί ευαγγελιστές όχι τόσο γιατί η τυφλότητα ήταν ασθένεια ευρύτατα διαδεδομένη στην Παλαιστίνη και στην αρχαία Ανατολή γενι-

κότερα ή γιατί η συμπάθεια του Ιησού προς το είδος αυτό των ασθενών ήταν μεγάλη, αλλά γιατί τα θαύματα αυτά αποδεικνύ-

ουν τη μεσσιανικότητά του και συγχρόνως αποτελούν «σημεία» μιας νέας πραγματικότητας που φέρει στον κόσμο ο Χριστός.

Οι προφήτες της Π. Διαθήκης, περιγράφοντας το έργο του αναμενόμενου Μεσσία, αναφέρουν ανάμεσα στις διάφορες πτυχές του και την «ανάβλεψιν τυφλών». Αυτός λοιπόν που έχει την εξουσία να ξαναδίνει το φως στους τυφλούς δεν είναι άλλος από τον Μεσσία. Γι' αυτό και ο Ιησούς δεν μένει στο ερώτημα των μαθητών, αν ο ίδιος ο ασθενής αμάρτησε ή οι γονείς του για να γεννηθεί τυφλός, που απηχεί απόψεις της εποχής ή και παλαιότερων εποχών για την προέλευση των ασθενειών, αλλά απορρίπτοντας το περιεχόμενο των ερωτήσεων προβαίνει ως Μεσσίας στη φανέρωση της δυνάμεως του Θεού δια της θεραπείας του τυφλού.

Η απόδοση όμως του φωτός στον τυφλό, πέρα από την αποδεικτική σημασία της για τη μεσσιανική ιδιότητα του Ιησού, έχει και ένα άλλο βαθύτερο νόημα: Είναι σημάδι μιας νέας καταστάσεως πραγμάτων που εισβάλλει μέσα στον κόσμο του σκότους και της τυφλότητας. Ο Χριστός ανοίγει τα μάτια των ανθρώπων, για να μπορέσουν να διαπιστώσουν τη νέα ζωή που αυτός προσφέρει σαν δώρο στον κόσμο.

Πολλοί άνθρωποι, μολονότι έχουν το σωματικό φως, δεν αναγνωρίζουν στο πρόσωπο του Χριστού τον αποκαλυπτόμενο Θεό που εισέρχεται μέσα στην ανθρώπινη ιστορία για να την σώσει από την καταστροφή, ενώ από την άλλη μεριά οι ευαγγελιστές μας διασώζουν περιπτώσεις τυφλών που αναγνωρίζουν στον Ιησού τον Μεσσία και μετά τη σωματική θεραπεία τους διακηρύσσουν σ' όλους την πίστη τους. Έτσι, δικαιώνεται η φράση του Ιησού που ακολουθεί στο ευαγγέλιο του Ιωάννου ευθύς μετά την περικοπή που διαβάζεται αυτή την Κυριακή: «Ήρθα για να φέρω σε κρίση τον κόσμο, έτσι ώστε αυτοί που δεν βλέπουν να βρουν το φως τους, κι εκείνοι που βλέπουν ν' αποδειχθούν τυφλοί» (Ιω.9,39).

Η παρουσία του Χριστού ως Φωτός του κόσμου και εν συνεχεία του Ευαγγελίου του που διακηρύσσει η Εκκλησία δημιουργούν κρίση μέσα στον κόσμο - βέβαια όχι με την έννοια της κατακρίσεως των ανθρώπων αλλά με την έννοια της υποχρεώσεως που δημιουργείται μέσα στον κάθε άνθρωπο να λάβει θέση έναντι αυτού του φωτός. Από τη στάση που παίρνει ο καθένας απέναντι στο φως κρίνεται ήδη και προδικάζεται το μέλλον του.

Χρειάζεται τόλμη για να δει κανείς κατάματα το φως, να αντικρίσει τη γύμνια του χωρίς να την επενδύει με ψεύτικα και συμβατικά ρούχα, χρειάζεται θάρρος για να συνειδητοποιήσει δυσάρεστες πλευρές του εαυτού του που η ύπαρξή τους τον πληγώνει, να πει το όχι σε πολλές κακές επιθυμίες του που τον συνδέουν με προσωπική ωφέλεια στη ζωή και παράλληλα να πει το ναι στην πρόσκληση του Θεού. Και την τόλμη αυτή την προσφέρει το φως το ερχόμενο στον κόσμο δια του Ιησού Χριστού.

Το φως αυτό έρχεται σαν μια νέα δημιουργία και ανάπλαση του κόσμου. Είναι χαρακτηριστικό στη διήγηση της θεραπείας του τυφλού ότι ο Ιησούς πλάθει πηλό και επιχρίει τα κλειστά μάτια του τυφλού στέλνοντάς τον μετά να πλυθεί στη δεξαμενή του Σιλβάμ, αφήνοντας έτσι κι ένα περιθώριο συμμετοχής του ανθρώπου στο έργο του Θεού.

Όπως ο Θεός, κατά την αρχική δημιουργία του κόσμου (σύμφωνα με τη σχετική διήγηση της Π. Διαθήκης) πλάθει με χώμα τον άνθρωπο, έτσι και ο Ιησούς με τον ίδιο τρόπο αναδημιουργεί το κατεστραμμένο από τη φθορά της ασθένειας πλάσμα. Και όπως ο Θεός προστάζει το «γεννηθήτω φως», έτσι και ο Υιός του Θεού με την ίδια δημιουργική δύναμη δίνει το φως στον τυφλό και ανοίγει τα μάτια των ανθρώπων να δουν την αλήθεια που αυτός αποκαλύπτει για να σώσει τον κόσμο.

Ωστόσο, διαφορετικά αντιδρούν οι άνθρωποι μπροστά στο αποκαλυπτόμενο φως του Χριστού. Ενώ ο θεραπευμένος τυφλός ομολογεί και διακηρύσσει χωρίς φόβο σε όλους την πίστη του στον Χριστό, οι Φαρισαίοι με κάθε τρόπο και μέσο, ακόμη και με

εκφοβισμό των γονέων του θεραπευθέντος, προσπαθούν να αρνηθούν την πραγματικότητα του θαύματος. Αρνούνται το φως και εξακολουθούν να παραμένουν στο σκότος. Δεν τολμούν να κοιτάξουν προς το φώς, γιατί προτιμούν το σκοτάδι που κρύβει και σκεπάζει τα έργα τους. Ο έλεγχος του φωτός δεν είναι αρεστός στους ανθρώπους, των οποίων τα έργα είναι σκοτεινά.

Η σημερινή ευαγγελική διήγηση μας παρουσιάζει το κατ' εσχόλην και αυθεντικό φως έναντι των πολλών αμυδρών φώτων που διεκδικούν σε κάθε εποχή τον φωτισμό και την καθοδήγηση των ανθρώπων. Προβάλλει τον Χριστό σαν φως και σωτήρα του κόσμου που φέγγει μέσα στο σκοτάδι και καλεί τους ανθρώπους να τον ακολουθήσουν. Η στάση έναντι αυτού του φωτός είναι αποφασιστική για την τύχη του κάθε ανθρώπου. Όποιος απορρίπτει το φως του Χριστού και παραμένει στο σκοτάδι, επειδή αυτό το σκοτάδι καλύπτει τα πονηρά του έργα, είναι κατ' ουσίαν τυφλός έστω και αν έχει τα σωματικά του μάτια.

Όσοι όμως αναγνωρίζουν την πνευματική τυφλότητά τους και προστρέχουν προς το φως του Χριστού, αποκτούν την απαιτούμενη όραση για να δουν την αλήθεια σχετικά με τον εαυτό τους, με τον πλησίον τους, με τη δωρεά του Θεού γι' αυτούς. Στη στάση του θεραπευμένου τυφλού και των Φαρισαίων της διηγήσεως απηχούνται οι δύο διαμετρικά αντίθετες στάσεις των ανθρώπων έναντι του θείου φωτός.

Ο κάθε άνθρωπος κρίνεται από το αν θελήσει να αντικρίσει με θάρρος το φως ή από το αν προτιμήσει το εύκολο σκοτάδι, ιδίως όταν αυτό το τελευταίο τον «βολεύει»! Έχει δίκιο ο φιλόσοφος που είπε ότι η αξία ενός ανθρώπου εξαρτάται από το πόση δύναμη διαθέτει να δει την αλήθεια σχετικά με τον εαυτό του, και – ας προσθέσουμε με βάση την περικοπή που αναλύσαμε – να αντικρίσει το φως του αποκαλυπτόμενου Θεού.